

škozená byla svedena k souloži bezdůvodně nesplněným slibem manželství, tedy činem trestným podle § 506 tr. zák. Prvý důvod žalobkyně neuplatnila. Náhrada škody podle § 1328 obč. zák. však předpokládá, že svedení nastalo trestným činem, lstí, pohrůžkou nebo zneužitím poměru odvislosti. Tento důvod žalobkyně v dovolání již neuplatňuje a nenapadá odvolací rozsudek pro nesprávné právní posouzení v tomto směru, nýbrž hájí jen názor, že tu jest svedení trestným činem, i když žalovaný je ochoten vzít si ji za manželku, ale ona k tomu důvodně svoliti nechce. Nelze ovšem souhlasiti s názorem nižších soudů, že k zamítnutí žaloby stačí, že žalovaný byl trestním rozsudkem osvobozen od obžaloby pro přestupek podle § 506 tr. zák. Civilní soud není podle § 268 c. ř. s. vázán osvobozujícím rozsudkem. Proto nutno ve sporu samostatně uvažovati, zda v jednání žalovaného je trestný čin. Tu pak není o tom sporu, že žalobkyně odpírá se provdati za žalovaného. Mínil-li, že žalovaný je přes to povinen k náhradě škody podle § 1328 obč. zák., přehlíží, že zákon pokládá svedení k souloži za čin nedovolený jen, je-li činem trestným. K trestnosti svedení se podle § 506 tr. zák. vyžaduje, by slib manželství nebyl splněn bezdůvodně. Odpírá-li však sama svedená žalobkyně provdati se za žalovaného, schází požadavek bezdůvodnosti nesplnění slibu manželského, ježto žalovaný slib bez svolení žalobkyně k sňatku splniti nemůže. Odpírá-li žalobkyně důvodně či bezdůvodně, na věci ničeho nemění. Názor dovolatelky, že žalovaný je povinen k náhradě, protože zmařil sňatek tím, že na ni podal trestní oznámení pro krádeže a že by se mohl každý tím, že svedeně ženě způsobil bezpráví, vyhnouti náhradě pro svedení, byl by jen tehdy správný, kdyby žalovaný sám její odpor vědomě vyvolal, by se splnění vyhnul, tedy pokud by v jeho chování bylo lze shledati zpronevěru na slibu manželství, bezdůvodně jeho nesplnění. Něco takového však žalobkyně o žalovaném ani netvrdila a ze spisů to rovněž nevychází.

Čís. 7444.

Obecní zaměstnanci.

Usneslo-li se obecní zastupitelstvo, že se obecním zaměstnancům uznávají a přiznávají služební požitky, práva a nároky, jaké mají státní zaměstnanci stejné nebo rovnocenné kategorie, a že přerazení obecních zaměstnanců má se provést podle zákona o propočítání služební doby státním zaměstnancům (zákon ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 sb. z. a n.), mají obecní zaměstnanci též nárok na výhody plynoucí z vládního nařízení ze dne 30. května 1922, čís. 165 sb. z. a n. o započítání válečné služby vojenské.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, Rv I 396/27.)

Obecní zaměstnanec domáhal se proti obci L. v Čechách zjištění, že mu přísluší právo na započtení vojenské služby válečné v trvání 3 let 7 měsíců a 13 dnů do celkové služební doby započítatelné pro postup

a že žalovaná obec jest povinna: vydati žalobci jmenovací listinu podle § 8 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 z roku 1920 sb. z. a n., obsahující ustanovení, že zvyšuje se celková služební doba započítatelná do postupu připočtením vojenské válečné služby v trvání 3 let 7 měsíců a 13 dnů o 3 léta, 7 měsíců a 13 dnů. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Jest prokázáno, že se obecní zastupitelstvo žalované obce, by vyhovělo ustanovení § 3 zákona ze dne 21. prosince 1921, čís. 495 sb. z. a n., v řádném zasedání ze dne 13. září 1923 jednomyslně usneslo, výslovně uznati, že se městští úředníci, zřizenci a zaměstnanci co do požitků, práv a nároků staví na roveň požitkům, právům a nárokům státních úředníků a zřizenců s dodatkem, že oněm městským zaměstnancům, kteří dostávají deputát, cena těchto požitků a užitků, vypočtená přiměřeně tehdejší hodnotě a ceně, má se odečísti od celkových požitků, to vše rovněž s výhradou přezkoumání. Jest dále prokázáno, že žalobci vzhledem na toto usnesení v sezení obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 29. října 1924 byla přiznána služební doba k 31. prosinci 1922: 2 léta a 9 měsíců. Jest nesporno, že žalobce byl ustanoven revírním hajným u žalované obce dne 19. dubna 1920 a že žalovaná obec s poukazem na § 17 prováděcího nařízení ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n. odepřela mu započítati pro postup do vyšších požitků vojenskou válečnou službu z důvodu, že před 1. zářím 1919 nebyl ustanoven. Poněvadž žalovaná obec svým zřizencům a zaměstnancům usnesením ze dne 13. září 1923 přiznala co do jejich požitků, práv a nároků táž práva, jaká přísluší státním zřizencům a zaměstnancům, tedy obecní zřizence a zaměstnance ve směru tom státním zřizencům a zaměstnancům na roveň postavila, sluší v souzeném případě použití vládního nařízení ze dne 30. května 1922, čís. 165 sb. z. a n. Právnímu názoru žalované obce, že toto prováděcí nařízení nemá platnosti, jelikož prý odporuje zákonu ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 sb. z. a n., nelze přisvědčiti. Zákon ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 sb. z. a n. v § 2 jedná o propočítání celkové služební doby státních zaměstnanců, kteří nejsou zařaděni do hodnotných tříd, a nestanoví, jako v § 1, že propočítání to má se státi jen u zaměstnanců, kteří byli ustanoveni před účinností zákona čís. 541/19. Podle § 4 zákona čís. 222/20 stanoví se nařízením, pokud se započítávají léta ztrávená ve vojenské službě. Prováděcí nařízení ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n. vydané na základě § 4 zákona čís. 222/20, ustanovuje v § 12, že se vojenská služba válečná plně započítá, a v § 17 se praví, že propočítání celkové služby jest provésti jen u státních zaměstnanců, kteří byli ustanoveni do 1. září 1919. Podle prováděcího nařízení ze dne 30. května 1922, čís. 165 sb. z. a n. vydaného na základě § 4 zákona čís. 222/20, sluší státním zaměstnancům započísti válečnou službu vojenskou pro postup do vyšších požitků i při novém neb opětovém ustanovení, tedy i když po 1. září 1919 byli ustanoveni (§ 1 cit. nař.), ovšem jen do nejvyšší výměry čtyř let (§ 2 cit. nařízení). Toto prováděcí nařízení mění, vlastně doplňuje jen nařízení čís. 666/20 sb. z. a n., ne-

odporuje však zákonu o propočítání doby služební čis. 222/20 sb. z. a n. Žalobce, jak prokázáno, jako záložní pěšák konal válečnou službu vojenskou od 15. března 1915 do 28. října 1918. Má proto nárok, by mu tato válečná služba vojenská pro postup do vyšších požitků podle zákona čis. 222/20 sb. z. a n. a podle prováděcího nařízení čis. 165/22 sb. z. a n. byla započtena a jmenovací listina (dekret) tomu odpovídající byl podle § 8 zákona ze dne 17. prosince 1919, čis. 16 z roku 1920 sb. z. a n. vydán.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání vytýká napadenému rozsudku, že nesprávně posoudil právní význam usnesení zastupitelstva žalované obce ze dne 13. září 1923, snaže se doličiti, že, když si zastupitelstvo ve svém usnesení vyhradilo ještě »přezkoumání«, nestalo se jeho usnesení závazně, nýbrž že je mohlo později kdykoli opravití nebo změnití. Dovolacím vývodům nelze však přisvědčiti. V protokole o schůzi zastupitelstva obce ze dne 13. září 1923, jehož správný obsah byl procesním soudem zjištěn, byl zřetelně zdůrazněn účel usnášení, totiž nová úprava platů obecních zaměstnanců, nařízená velícím ustanovením § 3 zákona ze dne 21. prosince 1921, čis. 495 sb. z. a n. a doplňující je předpisem § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922 čis. 394 sb. z. a n., t. j. v podstatě snížení služebních požitků obecních zaměstnanců na stejnou základnu se státními zaměstnanci; z odstavce druhého konečného usnesení lze zřetelně seznati, že se zastupitelstvo usneslo všemi hlasy, že městským zaměstnancům výslovně uznává a přiznává služební požitky, práva a nároky, jaké mají státní zaměstnanci stejné nebo rovnocenné kategorie, a že se přefazení obecních zaměstnanců má provéstí podle zákona o propočítání služební doby státním zaměstnancům (prvý odstavec usnesení), t. j. podle zákona ze dne 9. dubna 1920, čis. 222 sb. z. a n. Ustanovením § 4 zákona čis. 222 z roku 1920 byla vyhrazena úprava započtení let ztrávených ve službě jiné než státní, nebo ve službě vojenské zvláštnímu nařízení, což se stalo nejen vládním nařízením ze dne 22. prosince 1920, čis. 666 sb. z. a n., jehož se žalovaná obec přímo dovolává, nýbrž i vládním nařízením ze dne 30. května 1922, čis. 165 sb. z. a n., doplňujícím nařízením prvé, zejména ve příčině započtení vojenské služby státních zaměstnanců pro postup do vyšších služebních požitků; obě tato nařízení jsou v podstatě doplňkem předpisu § 4 zákona čis. 222 z roku 1920. Bylo-li zjištěno, že obecní zastupitelstvo žalované městské obce ve schůzi ze dne 13. září 1923 přiznalo usnesením formálně platným svým zaměstnancům stejné požitky, práva i nároky, jaké mají zaměstnanci státní stejné kategorie, a že při tom mělo na zřeteli i předpisy o propočítání služebních let, přiznal právem odvolací soud žalobci též výhody plynoucí z vládního nařízení čis. 165 z roku 1922 o započítání válečné služby vojenské (§ 2 tohoto nařízení). Dovolání márně se pokouší doličiti, že prý si obecní zastupitelstvo ve schůzi ze dne 13. září

1923 vyhradilo přezkoumání svého usnesení, po případě i jeho změnu, neboť z nesporného obsahu protokolu lze jasně seznati, že si vyhradilo pouze přezkum propočtení u jednotlivých zaměstnanců, jež ve schůzi bylo jen hromadnou tabulkou doloženo, a stejný význam měla i výhrada přezkoumání v druhém odstavci usnesení, jež zřejmě týká se zase jen přezkumu propočtené ceny deputátů a jiných naturálních požitků. Výhrady tyto nepřipouštějí tedy výklad, který jim mylně dává dovolatelka. Ostatně i z obsahu žalobcova dekretu ze dne 30. října 1924 lze zřetelně seznati, že propočtení služební doby bylo mu provedeno na základě usnesení městského zastupitelstva ze dne 13. září 1923, a označuje se tedy i v dekretu toto usnesení jako usnesení žalobcova práva zakládající, takže vlastní propočtení, jak bylo určeno v pozdější schůzi zastupitelstva ze dne 29. října 1924, jest považovati jen za provedení zásadního usnesení ze dne 13. září 1923, jak již správně doličil odvolací soud. Žalobce nabyl proto práv z tohoto usnesení v jeho prospěch plynoucích, tudíž i práva na započtení zjištěné válečné služby 3 roků 7 měsíců a 13 dnů pro postup do vyšších požitků podle ustanovení druhého odstavce § 2 vl. nař. ze dne 30. května 1922, čís. 165 sb. z. a n., platícího pro státního zaměstnance a provádějícího jen § 4 zákona čís. 220 z roku 1920, ana vzpomenutým usnesením obecního zastupitelstva byla mu zaručena stejná práva a nároky, jako mají státní zaměstnanci stejné nebo rovnocenné kategorie. Nesejde ani na tom, že ve schůzi zastupitelstva dne 13. září 1923 nebylo zvláště jednáno o úpravě platu žalobcova. Stačí, že byla závazně přijata zásada pro městské zaměstnance o způsobu a rozsahu započtení služební doby. Bylo-li její provedení, vyžadující podrobné propočty jednotlivců, odloženo na dobu pozdější, nemohlo se provedení již uchýliti od přijaté zásady úplné parity ve služebních požitcích, právech i nárocích městských zaměstnanců se zaměstnanci státními. Dovolání brojí jen nepřipustně proti skutkovému zjištění nižších soudů, doličujíc, že zásada paritní ve schůzi dne 13. září 1923 nebyla přijata, neprovádí však po zákonu dovolacího důvodu podle čís. 4 § 503 c. ř. s. Odvolacím soudem byla věc posouzena s právního hlediska bezvadně a dovolací vývody nejsou s to, by vyvrátily správné důvody jeho rozhodnutí.

Čís. 7445.

Byla-li po úplném rozbourání najatých místností provedena stavba nová, zanikla nájemní smlouva podle § 1112 obč. zák.

Zákony o ochraně nájemců nebylo dotčeno rozvázání nájemní smlouvy zánikem věci podle § 1112 obč. zák.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, Rv I 1180/27.)

Žalobce měl v domě žalovaného najaty hostinské místnosti. Vzhledem k přestavbě domu žalobce najaté místnosti vyklidil. Když pak dům žalovaného byl znovu vystavěn, domáhal se na něm žalobce dodržení